

Arrest

nr. 277 146 van 7 september 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 29 december 2020 zonder enig identiteitsdocument België binnen en verzoeken dezelfde dag om internationale bescherming. Op 21 april 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische Koerd te zijn, geboren in Qabusiye (Sinjar, Centraal-Irak) op 5 maart 1982. U ging nooit naar school en verrichte werk als barman en bestuurder van een kraanwagen. Op 28 augustus 2008 trouwde u met uw echtgenote Y(...) Z(...) T(...) (OV. (...)) in Sinjar. Jullie hebben twee kinderen samen: A(...) P(...) K(...) (OV. (...)) en A(...) P(...) K(...) (OV. (...)). Uw echtgenote is momenteel zwanger van jullie derde kind. U woonde, met uw gezin, tot de inval van Daesh in Qabusiye.

Op 3 augustus 2014 kwam uw schoonvader naar u om te melden dat het tijd was om te vluchten daar Daesh aan het oprukken was en dra zou binnenvallen in Qabusiye. Jullie vertrokken direct, samen met alle andere inwoners van uw en omliggende dorpen, richting de bergen van Sinjar. Jullie verbleven vervolgens van 2014 tot 2018 op de berg van Sinjar, in het dorp Sardashti. Jullie kregen er hulp van buitenlandse troepen en binnenlandse organisaties. Wie kon, vertrok na enige tijd maar grote reddings- en evacuatie-acties vonden nooit plaats. Jullie hadden geen middelen om jullie reis verder te zetten en bleven een vijftal jaar in een tent wonen in de bergen. Uw echtgenote gaf geregeld aan dat ze Irak wou verlaten richting Europa. U besloot, omwille van de uitzichtloze situatie, Irak te verlaten in 2018. Uw gefortuneerde oom hielp u deze reis te financieren. U ging samen met uw gezin, via Syrië, naar Turkije waar jullie een tweetal jaar in Istanbul verbleven. Jullie reisden vervolgens verder met een vrachtwagen richting Europa. Jullie kwamen naar België waar u, alsook uw echtgenote, op 19 december 2020 internationale bescherming aanvroegen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de originele identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw kinderen. Uw vrouw legde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, d.d. 17 februari 2022, een geboorteakte neer van jullie pasgeboren zoontje en een psychologisch rapport betreffende u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud geheugenproblemen te hebben en hieromtrent een psy-attest te hebben gehad. Deze verloor u echter in het asielcentrum. U verklaarde dat u deze zou proberen te recupereren en zou opsturen naar het CGVS (CGVS, p. 26). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud van uw vrouw, d.d. 17 februari 2022, legde zij een psychologisch rapport voor op naam, d.d. 12 juli 2021. Hieruit valt af te leiden dat u kampt met posttraumatische stressstoornis. Dit uit zich in slapeloosheid, schuldgevoel, auto-agressie en nachtmerries. Tijdens depressieve periodes kampt u met concentratieproblemen en geheugenverlies (zie psychologisch rapport).

Niettegenstaande u tijdens uw persoonlijk onderhoud niet verder kwam dan het uiten van loutere beweringen aangaande uw psy problemen, dient thans te worden opgemerkt dat uit het uitgebreid psychologisch verslag dat nadien door uw echtgenote werd voorgelegd wel blijkt dat u kampt met psychologische problemen.

Echter, uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud kwam geenszins naar voor dat uw psy toestand dermate was waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang kwam. U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud wel éénmalig aan vergeetachtig te zijn (CGVS, p. 26) doch u bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud verder wel degelijk in staat hieraan deel te nemen en uw relaas uit de doeken te doen.

U werd er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat u, indien u een vraag of de tolk niet begreep, dit gewoon kon aangeven. Ook werd u uitdrukkelijk meegedeeld dat u ten allen tijde, indien u hier nood aan had, om een extra pauze kon vragen (zie CGVS p. 2 en 3). Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud kwam op enig moment naar voor dat u, omwille van uw psychologisch problemen, de u gestelde vragen niet begreep dan wel niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. U haalde dit ook zelf op geen enkel moment aan tijdens uw persoonlijk onderhoud. De Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over elementen die hier kunnen op wijzen. Er werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk gepolst of u de tolk goed begreep én op het

einde van het gehoor werd er nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u alles had kunnen vertellen alsook werd geverifieerd of u alle vragen en de tolk goed begrepen had. U antwoordde bevestigend (CGVS p. 3 en 27). U antwoordde bevestigend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden. U verliet uw dorp omwille van de inval van Daesh en verbleef vervolgens vijf jaar lang in de bergen Van Sinjar. Een terugkeer naar uw dorp was niet mogelijk omdat thans Hashed al Shaabi er de plak zwaait. In geval van een terugkeer naar Irak vreest u de dood door onthoofding (CGVS, p. 27).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet echter worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde

verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België verbleven heeft en dat u het voor het CGVS doelbewust onmogelijk maakt cruciale informatie over uw recente verblijfplaatsen te achterhalen. Dergelijke informatie is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt van welke landen de asielzoeker de nationaliteit heeft of waar hij eventueel reële en duurzame bescherming geniet. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

In casu werd vastgesteld dat u het CGVS heeft proberen te misleiden niet alleen wat betreft uw levensomstandigheden en documenten, maar ook uw recente herkomst.

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over waar jullie precies woonden in de bergen. Zo verklaarde u gewoon te hebben in het dorp 'Sardashti', helemaal bovenaan de berg (CGVS, p. 16). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat jullie in 'Kerse' woonde. Bovendien bleek uw vrouw over de naam van het dorp niet zeker te zijn (CGVS vrouw, p. 14). Dat jullie niet in staat bleken op een éénduidige manier aan te geven waar jullie precies gedurende vijf jaar lang verbleven hebben, is volstrekt ongeloofwaardig ingeval van een waarachtig relaas.

Vervolgens bleken uw verklaringen aangaande uw jarenlang verblijf op de berg van Sinjar niet alleen beknopt en vaag te zijn, het merendeel van uw verklaringen bleek ook nog eens flagrant onjuist. Zo verklaarde u dat u sinds de vlucht van Daesh uit uw dorp een vier- à vijftal jaar, i.c. van 2014 tot uw vertrek naar Europa in 2018, op de berg van Sinjar gewoon heeft (CGVS, p. 18). U verklaarde met een 5000-tal andere mensen vastgezet te hebben op de berg. Er vonden nooit reddingspogingen plaats. Zij die er in slaagden te vertrekken, zijn allemaal vertrokken naar Europa. Terugkeren naar de dorpen gebeurde niet (CGVS, p. 18 & p. 22). Volgens de objectieve informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt een andere realiteit zich afgespeeld te hebben. Wat betrof de aanwezigen op de berg blijkt dat het hier geen 5000 mensen betrof maar een 50.000-tal mensen die vluchtten naar de berg. Blijkt ook dat na amper een paar dagen op de berg de eerste 10.000 mensen bevrijd werden. Tien dagen na de vlucht naar de bergen van Sinjar werden de overige gevluchte mensen vervolgens bevrijd. Dit door een veiligheidskorridor die gevormd werd door onder andere de Peshmerga. Wanneer u bleef volharden dat er nooit reddingsoperaties plaatsgevonden hebben en vervolgens uitdrukkelijk werd gewezen op en gevraagd naar deze specifieke corridor, bleef u volharden dat dit nooit heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 22). Dat u hiervan totaal onwetend bent is compleet onaannemelijk indien u daadwerkelijk, zoals u beweerde, sinds het begin, i.c. begin augustus 2014, zelf aanwezig was op de Sinjar berg. Voorts verklaarde u dat er (internationale) hulp terplekke kwam tien à twaalf dagen nadat jullie zich de bergen invluchtten (CGVS, p. 15). Nog volgens uw verklaringen begonnen de mensen in het algemeen pas vanaf 2017 vanuit de bergen te vertrekken (CGVS, p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat de vluchtelingen, via de corridor, reeds voor 14 augustus 2014 vanop de berg werden geëvacueerd. Dat er dan ook pas tien à twaalf dagen na jullie aankomst ginds (internationale) hulp zou gekomen zijn, klopt bijgevolg evenmin.

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Immers, indien u werkelijk vastgezet zou hebben in de bergen, tussen vele andere vluchtelingen, kan het u bezwaarlijk ontgaan zijn dat er al eerder reddingsoperaties aan de gang waren. Tevens keerden er ook een 10.000 mensen terug naar hun woonplaatsen in Sinjar. U verklaarde dat terugkeren naar de dorpen onmogelijk was en dat niemand dit gedaan heeft (CGVS, p. 16). Dient ook hier te worden opgemerkt dat logischerwijs kan verondersteld worden dat u hiervan wel degelijk op de hoogte zou zijn indien u daar zelf persoonlijk aanwezig was.

U bleek voorts ook niet te weten vanwaar de overige vluchtelingen op de Sinjar berg afkomstig waren. Wanneer u gevraagd werd van welke dorpen de andere mensen op de berg afkomstig kwamen, antwoordde u compleet naast de kwestie door twee Yezidi-kasten op te noemen. U nogmaals uitdrukkelijk gevraagd van welke dorpen de meeste mensen kwamen, kon u geen enkel dorp opnoemen, dit volgens u omdat het er te veel waren (CGVS, p. 20). Dit is niet ernstig. Juist gezien het er, naar u beweert, zoveel waren, kan net wel verondersteld worden dat u er toch een paar bij naam zou kunnen noemen. Uw onwetendheid is tekenend in uw verklaringen en zet uw waarachtigheid verder op de helling.

Eens zo opmerkelijk was ook het gebrek om aan de hand van doorleefde verklaringen te vertellen over de periode dat u, met uw gezin, op de Sinjar berg verbleef. Daar naast bovenstaande vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden, en ongeloofwaardigheden, het persoonlijk onderhoud van zowel u als uw vrouw gekenmerkt werd door een opvallend gebrek aan doorleefdheid. U gevraagd hoe u de periode op de berg gependend had verklaarde u simpelweg vijf jaar niets gedaan te hebben. Wanneer gepoogd werd om meer details en anekdotes los te krijgen over uw beleving van de verschillende jaren dat u vastzat op de berg, kwam u niet verder dan: "wij deden niets. Wij aten en sliepen" (CGVS p. 21). Ook wanneer er geprobeerd werd om een beeld te krijgen van uw kinderen hun dagelijkse dag-invulling kwam u niet verder dan te zeggen dat ook zij niets deden en dat zij soms spelletjes speelden (CGVS, p. 21). Wanneer uw vrouw gevraagd werd hoe jullie deze jaren geleefd hebben op de bergen antwoordde zij "er waren tenten" (CGVS vrouw, p. 15). U verklaarde dat sommigen geld hadden om benodigdheden te gaan kopen, wanneer u gevraagd werd waar iemand iets kon gaan kopen zei u het niet te weten (CGVS, p. 19). Zelfs indien er rekening wordt gehouden met het beweerde lage opleidingsniveau van u en uw vrouw, mag nog steeds redelijkerwijs verwacht worden van mensen die zulke langdurige traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt zoals u beweert te hebben meegemaakt, een iets meer doorleefd en gedetailleerd beeld kunnen schetsen van hun ervaringen. Bijgevolg bevestigt het gebrek aan doorleefdheid in uw verklaringen nog maar eens uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Dat u analfabeet bent, moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren en last heeft van geheugenproblemen kan voorgaande vaststellingen geenszins verschonen. Ook van een ongeschoold iemand die kampt met geheugenproblemen kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij duidelijke, overtuigende en doorleefde verklaringen kan afleggen over de feiten die hij zelf meemaakte en die mee aan de basis liggen van zijn beslissing zijn land van herkomst te verlaten temeer daar kan verondersteld worden dat deze feiten de nodige impact moeten gehad hebben en derhalve in uw geheugen gegrift zouden staan. Bovendien kan hier nog worden benadrukt dat de advocaat op het einde van het gehoor aanhaalde dat het voor u moeilijk is om gebeurtenissen in de tijd te situeren en te tellen (zie CGVS p. 27). Echter, de hierboven vastgestelde vaagheden en ontoereikende kennis betreffen geenszins tijdssitueringen.

Dat u aldus vijf jaar lang op de Sinjar berg zou verbleven hebben, kan door bovenstaande vaststellingen ten zeerste worden betwist.

Uw beweerde jarenlange verblijf wordt voorts nog verder onderuit gehaald door uw verklaringen over de manier waarop jullie dan uiteindelijk wel zijn kunnen vertrekken. U verklaarde dat jullie niet eerder konden vertrekken omwille van financiële redenen en de weg die niet vrijgemaakt was, wat het een onveilige route maakte (CGVS, p. 25). Gezien de hierboven aangehaalde corridors die werden ingesteld waarbij de vluchtelingen van de bergen werden gehaald, is het sowieso al compleet onaannemelijk dat u, met uw gezin, zou zijn achtergebleven en er nog ettelijke jaren zou verbleven hebben.

Dat jullie niet eerder zouden zijn kunnen vertrekken omwille van uw financiële situatie kan overigens ook niet wroden weerhouden. Zo verklaarde u dat de reisweg voor u en het hele gezin gefinancierd werd door enkele zaken die uzelf verkocht, alsook door de hulp van uw oom. Hij zat, net zoals jullie, vast op de bergen van Sinjar sinds de komst van Daesh. Volgens uw laatste kennis zou uw oom zich daar tot op de dag van vandaag vertoeven, hij was er nog toen jullie het land verlieten. Uw oom was in staat jullie reis te betalen omdat hij een gefortuneerd man is. Hij was, om het in uw woorden te zeggen "een rijke man" en bezat verschillende gronden (CGVS, p. 21). Als uw relaas dan al niet ongeloofwaardig genoeg was houdt het verder dan ook geen steek dat uw oom, die vermogend was, nooit de bergen verlaten heeft of een alternatieve verblijfplaats gezocht heeft. Dat een rijke man er vrijwillig voor kiest om jaren aan een stuk in een tent op een verlaten berg te leven slaat dan ook simpelweg op niets. U geconfronteerd met deze absurditeit verklaarde u dat het leven nu eenmaal niet lijkt op het leven hier (CGVS, p. 21). Het zal niemand verbazen dat deze laconieke attitude het CGVS niet kan bekoren noch kan overtuigen.

Volledigheidshalve kunnen er ook enkel vraagtekens geplaatst worden bij uw voorgelegde identiteitsstukken. Zo legde u Iraakse identiteitskaarten voor van u, uw echtgenote en uw kinderen. Deze lijken in een fysiek perfecte staat. Dit mag verbazen, daar jullie deze reeds meehadden van jullie vlucht vanuit Qabusiyeh. Deze zouden vervolgens meerdere jaren bij jullie gebleven zijn op de berg en meegekomen zijn bij jullie tocht naar Europa (CGVS, p. 24). Dat deze identiteitskaarten, na meerdere jaren overleefd te hebben in –zoals door u geschetst- erbarmelijke levenssituatie, voorgelegd kunnen worden in zo een vlekkeloze staat is minstens bevreemdend te noemen en versterkt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien het geheel van bovenstaande dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraqsecuritysituation202010300.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

Uit voorgaande blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Kirkuk heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de

met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde stukken vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande. De identiteitsstukken die u voorlegde bleken, zoals hierboven duidelijk aangehaald, vervalsingen te zijn waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Zoals supra reeds aangehaald kunnen er vraagtekens gesteld worden bij jullie voorgelegde identiteitskaarten (zie supra). De staat van deze identiteitskaarten doen echter vermoeden dat u deze stukken niet al deze jaren heeft bijgehouden in de door u geschetste situatie. Zelfs al zouden dit uw effectieve originele identiteitskaarten betreffen, quod non, werpen deze geen ander licht op voorgaande daar deze stukken zich echter niet uitspreken over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Gelet op het geheel van voorgaande kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) – i.e. de echtgenote van verzoeker – werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Koerdische te zijn, geboren in Sinjar (Centraal-Irak) op 25 december 1984. U ging nooit naar school noch werkte u ooit. U had een relatie met uw neef maar deze bleef niet duren. Op 28 augustus 2008 trouwde u met uw man Y(...) K(...) A(...) T(...) (OV. (...)) in Sinjar. Jullie woonden in Qabusiye en kregen twee kinderen samen: A(...) P(...) K(...) (OV. (...)) en A(...) P(...) K(...) (OV. (...)). U woonde tot de inval van Daesh in Qabusiye.

In augustus 2014 kwam uw vader naar jullie om te melden dat het tijd was om te vluchten daar Daesh aan het oprukken was en dra zou binnenvallen in Qabusiye. Jullie gingen met de auto richting de bergen van Sinjar. Jullie woonden vervolgens van 2014 tot 2018 op de berg van Sinjar. Aanvankelijk werden jullie geholpen door de Amerikaanse en Japanse troepen. De laatste jaren werden jullie echter voorzien van eten door Barzani vzw. Jullie overleefden op de hulp die geboden werd door de vzw en gingen sporadisch naar het dorp Sinun.

U werd van 2017 tot 2018 op de berg lastiggevallen door uw neef, met wie u in het verleden een relatie had, en die tevens in de bergen verbleef met zijn gezin. Zo kwam hij binnen in uw tent, iets wat zijn vrouw niet ontging. Zij vertelde dit door aan de familie waarop er een familievete ontstond. Uw broer wou u vervolgens vermoorden. U voelde zich niet veilig en bleef tot uw vertrek in uw tent leven. Uw man is niet op de hoogte van dit probleem.

U besloot, omwille van de uitzichtloze situatie, samen met uw gezin Irak te verlaten in juli 2018. U ging samen met uw gezin met de auto richting Syrië. Jullie staken illegaal de grens over naar Turkije. U verbleef twee jaar lang in Istanbul. Vervolgens reisde u met een vrachtwagen richting Europa en vervolgde u uw

weg tot in België. U en uw echtgenoot vroegen internationale bescherming in België op 19 december 2020.

Ter staving van uw verzoek legde uw man volgende documenten neer: de originele identiteitskaarten van jullie en de kinderen. U legde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, d.d. 17 februari 2022, een psychologisch attest op naam van uw echtgenoot voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hoogzwanger was (CGVS1, p. 3). Ten tijde van uw tweede onderhoud was u reeds bevallen en verklaarde u naar aanleiding van de bevalling uitgeput te zijn (CGVS2, p. 3). Uw kindje was ook aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het gehoor nadrukkelijk meegedeeld dat u (extra) pauze(s) kon vragen indien u hier nood aan had alsook dat het u vrij stond aan te geven wanneer u al dan niet borstvoeding diende te geven. Iets wat u vervolgens ook inriep en toegestaan werd (CGVS2, p. 6). Nergens tijdens uw onderhoud verklaarde u verder dat u omwille van uw gezondheid niet (langer) aan het gehoor kon deelnemen. U haalde verder in het kader van uw verzoek ook aan problemen gekend te hebben met uw neef in Irak, iets waarvan uw man niet op de hoogte zou zijn (CGVS1, p. 3). Deze elementen werden door de protection officer met nodige confidentialiteit behandeld. U noch uw raadsman uitten aangaande deze elementen voor het overige op enig moment tijdens het persoonlijk specifieke wensen aan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot, i.c. jullie vlucht uit Qabusiye omwille van de inval door Daesh en daaropvolgend verblijf van vier jaar in de bergen van Sinjar. Echter, in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan jullie beweerde jarenlange verblijf in de bergen van Sinjar. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, aansluit bij wat uw echtgenoot verklaarde en uit jullie verklaringen nergens blijkt dat jullie sinds jullie vlucht uit Qabusiye en tot jullie aankomst in België niet de hele periode samen zijn geweest, dient te worden besloten dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming temeer daar evenmin kan worden aangenomen dat u dan van 2014 tot 2018 in de bergen van Sinjar (zie CGVS p. 6, 7, 10 en 12 en CGVS echtgenoot, p. 15, 22 en 25).

Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

U haalde in het kader van uw verzoek voorts ook nog eigen feiten aan die zich afspeelden vlak voor jullie vertrek uit Irak. U verklaarde verwickeld te zijn in een eerwraakkwestie met uw broer omwille van problemen die u had met uw neef. Dit vond plaats op de berg van Sinjar, voor uw vertrek uit Irak (CGVS1, p. 3-4; CGVS2, p. 10). Daar geen geloof gehecht wordt aan jullie verblijf van 2014 tot 2018 op de Sinjarberg kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de vermeende problemen die er tijdens uw verblijf ginds zou hebben gekend met uw neef.

De ongeloofwaardigheid van deze feiten blijkt voorts eens te meer uit volgende bevindingen.

Ten eerste werden er tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud. Wanneer u tijdens het eerste onderhoud gevraagd werd wanneer de problemen met uw neef begonnen waren verklaarde u in 2018. U schatte dat het begon begin 2018 en dat hij in uw tent begon te kruipen en u begon aan te raken twee maanden voor uw definitief vertrek uit Irak, wat rond mei 2018 moet zijn (CGVS1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dit al gaande was van 2017, de bezoeken aan uw tent inclusief, en dat deze bleven doorgaan tot 2018 (CGVS2, p. 5). Wanneer u gevraagd werd of uw familie ooit omwille van deze kwestie naar uw neef gestapt is om iets te doen, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat er ruzie ontstaan was tussen uw broer en uw neef (CGVS1, p. 4). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw familie uw neef hierover nooit heeft aangesproken (CGVS2, p. 8). Bovenstaande tegenstrijdigheden bevestigen verder de vaststelling dat aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht.

Ook bij volgende kunnen menig vraagtekens geplaatst worden. Wanneer u voor een tweede keer opgeroepen werd bij het CGVS bleek u in het begin van het interview niet goed te weten waar de protection officer op doelde wanneer er gevraagd werd naar de problemen met uw neef. Op de vraag of u nog eens de situatie met uw neef kan schetsen begon u over jullie vlucht voor Daesh in 2014. Wanneer herhaald werd dat er tijdens uw tweede onderhoud enkel gesproken zou worden over de problemen met uw neef en niet over Daesh vroeg u of u moest vertellen over wat er na de komst van Daesh gebeurd is. U gewezen op het feit dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zaken aangehaald had die u had meegemeekt met uw neef verklaarde u dat uw neef u geholpen had, dat hij en zijn vrouw en uw broer op de berg aanwezig waren. Vervolgens verklaarde u simpelweg "en daarna zijn wij vertrokken uit Irak". U voor een laatste keer gevraagd of er dan iets gebeurd was met uw neef verklaarde u helemaal geen idee te hebben en u wees erop dat u met niemand uit Irak nog contact heeft. U dan nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u op de berg iets had meegemaakt met uw neef antwoordde u "Bedoelt u mijn neef?" waarna u pas na bevestiging eindelijk lijkt door te hebben wat de protection officer bedoelde (CGVS2, p. 3). Het heeft er aldus alle schijn van dat u uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud, wat betreft uw neef vergeten was. Dit is toch wel heel merkwaardig en wijst er nog maar eens op dat de door u aangehaalde problemen met uw neef niet waarachtig zijn. Immers, indien u daadwerkelijk door uw neef werd lastiggevallen en er sprake was van ongewenste intimiteiten die uiteindelijk leidden tot een bloedwraak kwestie kan toch in alle redelijkheid verondersteld worden dat u direct en vanaf het moment dat u werd gevraagd naar de problemen met uw neef zou weten waarover het ging. Dat u, zoals hierboven werd aangehaald, dan nota bene ook nog liet optekenen dat uw neef uw hulp haalt de waarachtigheid van uw verklaringen volledig onderuit.

Dat bovendien iedereen op de hoogte zou zijn van wat er gebeurd was, met uitzondering van uw man, en dit voor meerdere maanden zelfs toen jullie nog woonachtig waren in de bergen, is vorots een zo bevreemdend. Zo verklaarde u dat uw man hier nooit op de hoogte van werd gesteld omdat hij een simpel en aardige man is (CGVS2, p. 5), en dat alle gesprekken hieromtrent telkens plaatsvonden wanneer uw man niet aanwezig was. Hier kan maar weinig geloof aan gehecht worden zeker gezien u thans laat optekenen dat de hele kwestie ontaardde in bloedwraak. Bovendien verklaarden zowel u als uw man tijdens jullie persoonlijk onderhoud 'hele dagen lang niets te doen' tijdens jullie verblijf in bergen (CGVS1, p. 16 en CGVS man p. 21). U verklaarde overigens ook nog dat u de laatste maanden louter in uw tent gependend heeft en vroeg aan uw man om niet te wijken van uw zijde en bij u in de tent te blijven (CGVS1, p. 5). Hoe tegelijkertijd al deze discussies met uw familie en ruzies tussen jullie families konden plaatsvinden zonder dat uw echtgenoot hier ooit iets van zou vernomen hebben, kan dan ook geenszins worden ingezien (CGVS2, p. 9).

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat u verder nooit geprobeerd heeft om nog enige informatie aangaande de verdere evolutie van de hele bloedwraak-kwestie te verkrijgen. U verbrak elke vorm van contact met uw familie. Op deze manier bent u ook niet op de hoogte of uw broer en/of neef nog leven, of de scheiding tussen uw neef en zijn echtgenote al dan niet plaats gevonden heeft, noch kan u staven dat deze vermeende eerwraak bijgevolg nog steeds speelt dan wel of deze eventueel is opgelost (CGVS2, p. 9). Dit is geenszins ernstig. Uw nalatigheid u omtrent de eventuele evolutie van uw problemen te informeren, raakt, gezien u beweert mede omwille van deze eerwraak uw land te hebben verlaten én er tot op heden niet te kunnen terugkeren, aan de kern van uw relaas en holt de waarachtigheid van uw relaas nog maar eens verder uit (CGVS1, p. 10).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraqsecuritysituation202010300.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

Uit voorgaande blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Kirkuk heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde stukken vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande. De identiteitsstukken die u voorlegde bleken, zoals hierboven duidelijk aangehaald, vervalsingen te zijn waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Zoals supra reeds aangehaald kunnen er vraagtekens gesteld worden bij jullie voorgelegde identiteitskaarten (zie supra). De staat van deze identiteitskaarten doen echter vermoeden dat u deze stukken niet al deze jaren heeft bijgehouden in de door u geschetste situatie. Zelfs al zouden dit uw effectieve originele identiteitskaarten betreffen, quod non, werpen deze geen ander licht op voorgaande daar deze stukken zich echter niet uitspreken over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Gelet op het geheel van voorgaande kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

De verzoekende partijen parafaseren de motivering van de eerste bestreden beslissing en menen dat de adjunct-commissaris-generaal zich bij het onderzoek van hun nood aan internationale bescherming niet heeft gehouden aan de principes inzake de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet worden uiteengezet. Zij betogen dat UNHCR in het rapport *Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems* aangeeft dat bij de beoordeling van feiten en verklaringen in de context van een verzoek om internationale bescherming voorzichtig moet worden omgesprongen met de beoordeling van individuele, geïsoleerde feiten en het geheel aan verklaringen doorslaggevend dient te zijn. Zij wijzen erop dat UNHCR in voormeld rapport, alsook EASO in zijn *Judicial analysis Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, waarschuwt voor een te subjectieve beoordeling en vijf indicatoren vooropstelt voor de beoordeling van de geloofwaardigheid. Uit hetgeen zij verder uiteenzetten zal volgens de verzoekende partijen blijken “dat de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing grotendeels berust op een loutere plausibiliteitsbeoordeling, waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de grote hoeveelheid gedetailleerde, consistente en spontane verklaringen en verduidelijkingen die verzoeker heeft afgelegd en verschaft tijdens zijn persoonlijk onderhoud”.

De verzoekende partijen argumenteren vervolgens dat de beoordeling van de geloofwaardigheid *in casu* subjectief en gebrekkig gemotiveerd is.

Zij vangen hun betoog aan met volgende opmerkingen:

“Verzoekers wensen vooreerst op te merken dat ze volharden in hun verklaringen over hun vlucht uit hun dorp van herkomst, hun verblijf voor hun komst naar België in de bergen, de duur en de omstandigheden daarvan en ook over hun reisweg via Turkije.

Verwerende partij heeft bij de beoordeling van verzoekers' verklaringen over hun verblijf in en vertrek uit Sinjar de lat zeer hoog gelegd. Daarbij heeft het zich met betrekking tot een aantal van hun verklaringen bijna uitsluitend tot een te subjectieve beoordeling beperkt.

Uit een grondige lezing van de notities van de persoonlijk onderhouden, stellen verzoekers vast dat hun verklaringen over het algemeen eensluidend zijn, een duidelijk en gelijklopend verloop vertonen en consistent en coherent zijn.

Verwerende partij heeft bij de beoordeling onvoldoende rekening gehouden met het profiel van verzoekers, als ongeschoolde, analfabete minderheidsbevolkingsgroep die halsoverkop is moeten vluchten na het oprukken van de nietsontziende veroveringen van Daesh.

Op verschillende ogenblikken tijdens hun persoonlijke onderhouden verwijzen verzoekers naar de angst voor de jarenlange algemene onveiligheid in hun regio en hun overlevingsdrang, die de voornaamste leidraden hebben gevormd sinds hun vlucht uit hun dorp van herkomst in 2014 en hun jarenlange verblijf in de bergen van Sinjar (zie bv. notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker van 7 juni 2021 (hierna: CGVS I), p. 14, 24 en 25 en notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster (hierna: CGVS II) van 7 juni 2021, p. 13-14).

Dat verzoekers minderjarige kinderen hebben, die hierin een grote rol hebben gespeeld en een doorslaggevende reden voor het belang van een stabiele omgeving, lijkt evenmin betrokken te worden bij de beoordeling.

EASO wijst er bovendien ook op dat bepaalde veronderstellingen beïnvloed kunnen zijn door de cultuur, taal of traditie en dat de vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid niet slechts op speculaties of vermoedens mogen berusten.

De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij moet dus sterk genuanceerd worden in het licht van de consistente en coherente, uitgebreide verklaringen, de algemene context van de burgeroorlog in Irak en de wreedaardige veroveringen door Daesh, hun culturele achtergrond en herkomst en het feit dat verzoekers ongeschoolde analfabeten zijn die met hun minderjarige kinderen op de vlucht waren in de hoop een stabiele en veilige omgeving te vinden.

Hieronder zal op elk van de argumenten van de bestreden beslissingen ingegaan worden, om te verduidelijken waarom de beoordeling van verwerende partij gerelativeerd moet worden tegen het licht van de algemene context, de specifieke verklaringen van verzoekers en hun individuele situatie.”

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel is dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over waar zij precies woonden in de bergen, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekers merken echter op dat verzoekers louter gevraagd werden om een aantal dorpen in de berg van Sinjar te noemen, waarna beiden dezelfde twee dorpen ('Kulka' en 'Kerse') noemden (zie CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 16). Vervolgens werd aan eerste verzoeker gevraagd waar ze woonden en werd aan tweede verzoekster gevraagd 'in welk van de twee' ze woonden.

Eerste verzoeker antwoorde inderdaad dat ze in Sardashti woonden, terwijl tweede verzoekster 'Kerse' aanduidde, weliswaar zonder hier zeker van te zijn.

Nu moet opgemerkt worden dat verwerende partij, die de context van het leven in de bergen daar bij de beoordeling moet betrekken, compleet achterwege laat dat het bestaan van 'dorpen' er niet bepaald zo'n evidentie is. Er is bezwaarlijk sprake van 'dorpen' in de administratieve betekenis van het woord, zoals wij die kennen, in de context van de geïmproviseerde vluchtelingenkampen die toen zijn ontstaan in het hoog plateau van de berg Sinjar.

Zo is 'Sardashti' in feite louter de naam van een van de in de bergen ontstane vluchtelingenkampen, dat wel verschillende plaatsen kent, maar niet echt bepaald 'dorpen' zoals verwerende partij het bedoelt.

Dit blijkt ook uit het volgende online artikel over het leven in het Sinjar-gebergte, dat bovendien foto's bevat die de context duidelijker doen begrijpen:

[citaat uit Rudaw, Years after ISIS genocide, fearful Yezidis remain on Mount Shingal, 9 juni 2019]

Maar dit blijkt bovendien ook uit een satellietbeeld van het Sinjar-gebergte, dat vrij raadpleegbaar is op het internet, via publieke open source satellietkaarten.⁹ Hieruit kan duidelijk afgeleid worden dat 'Karsi' en 'Kulkan' (of 'Kerse' en 'Kulka' in de notities van het persoonlijk onderhoud) bestaande dorpen zijn die in en rond het gebergte liggen (stuk 3).

De aanduiding 'RDGE' bij 'Jabal Sinjar' (dat 'Sinjar berg' betekent)¹⁰ duidt hierbij op 'ridge' en de categorie 'T' duidt aan dat die plaats om een berg, heuvel of rots gaat, waaruit duidelijk afgeleid kan worden dat deze plaats wel degelijk de berg Sinjar aanduidt (stuk 4). Bovendien kunnen ook de graadcoördinaten uit deze informatie afgeleid worden, waarmee de exacte locatie binnen de context van verzoekers verklaringen perfect geverifieerd kon worden.

Dit verklaart dan ook waarom tweede verzoekster 'Kerse' aangaf, zonder hier zeker van te zijn, maar ook zonder dat ze hierover werd doorggevraagd. Haar verklaring dient in ieder geval in de context begrepen te worden zoals de bij dit verzoekschrift gevoegde satellietbeelden (stuk 3) dit schetsen. Deze context maakt in ieder geval duidelijk dat tweede verzoekster gevolgd kan worden in haar aarzeling om hun woonplaats eerder richting 'Kerse' te situeren, aangezien dit geografisch gezien meer in de bergen gelegen is dan de andere dorpen die aan de voet of in het gebergte liggen (stukken 3 en 5).

Bij eerste verzoeker werd bovendien de vraag anders geformuleerd en werd hem niet gevraagd in welk 'dorp' ze woonden. Ook hij werd niet doorggevraagd over de specifieke context of de naam van hun woonplaats in de bergen.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat eerste verzoeker, op het moment dat hij vertelde over hun vertrek naar de Sinjar berg, verklaarde dat ze 's ochtends vroeg vertrokken met hun auto en dat ze reden tot aan de top van de berg (CGVS I, p. 13-14). Dit werd bevestigd door tweede verzoekster (CGVS II, p. 13). Hieruit kan vervolgens redelijkerwijs afgeleid worden dat 'op de top van de berg' uiteindelijk het Sardashti kamp geïnstalleerd werd. Ook kan hieruit nogmaals afgeleid worden dat verzoekers helemaal niet in een dorp, zoals bedoeld door verwerende partij, verbleven, maar in een kamp dat op de vlakten van het hoog plateau van de Sinjar berg ontstaan is."

Met betrekking tot de door de adjunct-commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker aangaande zijn jarenlang verblijf op de berg van Sinjar en objectieve informatie over het aantal personen dat zich op de berg bevond en reddingsoperaties die hebben plaatsgevonden, voeren de verzoekende partijen volgend betoog:

"Verzoekers wensen dit argument te relativiseren omdat de informatie van verwerende partij over de aantallen en de reddingsoperaties betrekking heeft op de gehele berg, die een gigantische oppervlakte bestrijkt en wel 100 km breed is, met verschillende hoogtesegmenten en kilometerslange afstanden daartussen, zoals ook op de Wikipediapagina te lezen is:

[citaat uit Wikipedia-artikel Sinjar Mountains]¹¹

De verklaringen van eerste verzoeker, die verklaarde met naar schatting 5000 mensen 'op de berg' te zijn (CGVS I, p. 16) en van tweede verzoekster, die verklaarde dat er ongeveer nog 2000 à 3000 tenten waren op het moment van hun vertrek (CGVS II, p. 18), moeten dan ook begrepen worden in de betekenis dat hun inschatting sloeg op het aantal bewoners van het kamp van Sardashti en niet op de gehele berg.

Bovendien kunnen verzoekers op basis van objectieve informatie over het aantal bewoners in het kamp van Sardashti gevolgd worden in hun verklaringen.

Zo verklaarde eerste verzoeker dat er op het moment van hun vertrek uit Irak nog ongeveer de helft van het oorspronkelijke aantal, dat dan door de protection officer op 2000 werd geschat, verbleef (CGVS I, p. 18). Ook tweede verzoekster verklaarde dat er nog ongeveer 2000-3000 tenten over waren volgens haar op het moment van hun vertrek (CGVS II, p. 18).

Uit objectieve informatie blijkt dat er op na het vertrek van verzoekers en op dit moment nog steeds naar schatting 2300 vluchtelingen in het kamp van Sardashti wonen:

[citaten uit Iraqi Red Crescent, *Iraqi Red Crescent organizes a psychosocial support program for the Ayzidia families in Sardashti tent in Nineveh governorate*, 15 oktober 2018; General Secretariat for the Council of Ministers of the Republic of Iraq, *GSCOM distributing more than (2000) relief quotas for displaced families Sardashti camp in Sinjar Mountain*, 29 februari 2020; AA, *Irak: le camp de réfugiés à Sinjar sollicite l'aide des Nations unies à cause des chutes de neige*, 19 januari 2022]

Hieruit volgt dus dat verwerende partij niet gevolgd kan worden wat diens verwijzing naar objectieve informatie betreft om verzoekers verklaringen ongeloofwaardig te beschouwen, nu er minstens blijkt dat er niet met de specifieke context van de omstandigheden van hun verblijf in het gebergte werd rekening gehouden."

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel is dat verzoeker niet bleek te weten vanwaar de overige vluchtelingen op de Sinjar-berg afkomstig waren, betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Ook hier onderzoekt verwerende partij onvoldoende de algemene context van het verblijf van verzoekers in de Sinjar berg.

Zo verklaarden zowel eerste verzoeker, als tweede verzoekster, dat de berg voornamelijk door Yezidi's bewoond werd (zie CGVS I, p. 16 en p. 20 en CGVS II, p. 14) en verduidelijkte eerste verzoeker dat de Yezidi van Fakhir en Sheikh van Yezidische dorpen in de regio de meerderheid vormden (CGVS I, p. 20).

Bovendien verschaftte eerste verzoeker nog meer duidelijkheid over het verschil tussen hen, de Koerden, en de Yezidi's, die er als meerderheid in het kamp woonden (zie CGVS I, p. 18).

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat eerste verzoeker niet verklaarde dat het "te veel dorpen" waren, maar dat hij louter verklaard heeft dat de mensen er van alle dorpen afkomstig waren, zonder dat de protection officer hier bovendien over heeft doorgevraagd (CGVS I, p. 20). Daarbij kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat verzoekers eerdere verklaringen over de omliggende dorpen en zijn regio van herkomst (zie CGVS I, p. 11) hierbij in rekening gebracht hadden mogen worden."

Wat betreft het door de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vastgestelde gebrek om aan de hand van doorleefde verklaringen te vertellen over de periode dat zij op de Sinjar-berg verbleven, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verwerende partij hanteert hier een zeer hoog niveau van subjectieve beoordeling. Verzoekers hebben wel degelijk op doorleefde, overtuigende, consistente én coherente wijze verteld over hun vertrek naar, hun leven op en hun vertrek van de berg.

Zo blijken zowel hun verklaringen over hun vertrek in 2014 als de context daarvan onderling overeenstemmend te zijn (CGVS I, p. 13-15 en CGVS II, p. 12-14).

Eerste verzoeker vertelde bv. in detail hoe ze gevlucht zijn naar de berg Sinjar en in welke omstandigheden, zoals de gigantische uittocht van mensen die halsoverkop gevlucht zijn in een lange stroom van auto's en mensen die te voet naar de bergen trokken (zie CGVS I, p. 13-14 en CGVS II, p. 12-13).

Ook hun verklaringen over de humanitaire hulp die er door organisaties werd geboden, waaronder Barzani, een Japans team, UNHCR en de PKK, is onderling consistent en coherent (zie CGVS I, p. 15 en 19 en CGVS II, p. 13).

Vervolgens, over hun verblijf in het kamp, kan opgemerkt worden dat eerste verzoeker hier een aantal zeer specifieke verklaringen en details over heeft gegeven. Zoals gezegd, over hun – aanvankelijk en soms vermeend moeizamere – relatie met de daar verblijvende Yezidi's (CGVS I, p. 18), maar ook over het verblijf zelf. Men kan zich namelijk wel inbeelden dat er in zo'n vluchtelingenkamp in die omstandigheden (zie ook de informatie die verwijst naar de zeer barre leefomstandigheden in de Sinjar bergen), niet veel omhanden is en eenvoudigweg bitter weinig te doen is.

Toch legde eerste verzoeker verklaringen af over een aantal zeer specifieke details. Hij stelde dat het leven er op niveau van hygiëne zeer moeilijk was, maar dat er wel een waterbron was, waar ze water konden halen dat ze dan konden opwarmen (CGVS I, p. 26). Als toilet groeven ze er een diepe put naast de tent, dat ze dan bedekten met een doek, en zo had elk er zijn toilet (CGVS I, p. 26). Er was geen wc-papier – wat in dergelijke omstandigheden niet geheel onwaarschijnlijk mag lijken – waardoor ze watertankjes gebruikten (CGVS I, p. 26). Douchen kon enkel met koud water, dat ze af en toe toch probeerden op te warmen met vuur (CGVS I, p. 26). Ook vertelde eerste verzoeker over een vrouwelijke arts, G(...), die vrouwen hielp bij hun bevalling (CGVS I, p. 22). Eerste verzoeker verduidelijkte dat ze van Rojava afkomstig was en ongeveer 15 dagen na hen was toegekomen in het kamp en dat vele Yezidi hun kinderen naar haar genoemd hebben (CGVS I, p. 22).

Bovendien stemmen deze verklaringen van eerste verzoeker overeen met wat tweede verzoekster hierover verklaard heeft. Ook tweede verzoekster verklaarde dat er een verpleegster was, G(...), afkomstig uit Rojava, waar ze naar toe konden voor medische hulp (CGVS II, p. 15). Ze stelde eveneens dat de gezinnen er een eigen toilet maakten, bedekt met een deken, en dat douchen slechts om de 15 dagen kon met koud water, dat ze in de winter trachtten op te warmen (CGVS II, p. 15). Net zoals eerste verzoeker (CGVS I, p. 19 en p. 21), verklaarde ook tweede verzoekster dat sommige mensen naar Sinoen gingen om eten te kopen, maar dat zij vooral geholpen werden door ngo's (CGVS II, p. 15).

In dat verband kan nog opgemerkt worden dat het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster een stuk beperkter was omtrent het vertrek naar en het verblijf in het vluchtelingenkamp.

Verwerende partij stelt dan wel, tot slot, dat het rekening houdt met het feit dat verzoekers compleet ongeschoold en analfabeet zijn en met het feit dat eerste verzoeker geheugen- en andere psychische problemen heeft, maar dit blijkt evenwel niet zozeer uit de bestreden beslissing. Integendeel, creëert verwerende partij, ondanks deze specifieke factoren, te hoge verwachtingen waaraan verzoekers eenvoudigweg niet aan kunnen voldoen."

Tegen de motieven in de bestreden beslissingen op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal van mening is dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen over de manier waarop zij uiteindelijk zijn kunnen vertrekken uit de bergen van Sinjar voeren de verzoekende partijen volgende argumentatie aan:

"Verwerende partij toont met dergelijke redenering perfect aan dat het geen idee heeft van de situatie waarin verzoekers op de berg Sinjar verbleven hebben. Verwerende partij houdt er schijnbaar geen rekening mee dat er nog steeds meer dan 2.000 mensen in het vluchtelingenkamp verblijven (zie eerder)

en dat het in de realiteit klaarblijkelijk niet bepaald zo'n absurditeit is, die op niets slaat, om jaren aan een stuk in een tent op een verlaten berg te leven.

Het doet hiermee ernstig afbreuk aan de situatie van deze mensen, en ook aan deze van verzoekers én hun verklaringen daaromtrent.

Het argument van verwerende partij dat verzoekers verklaringen over de redenen van hun laattijdig vertrek niet weerhouden kunnen worden, moet sterk genuanceerd worden.

Verzoekers verklaarden dat ze hun auto en juwelen (zie ook CGVS II, p. 12) hebben moeten verkopen om te kunnen vertrekken (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 16), weliswaar met de hulp van de oom van eerste verzoeker (CGVS I, p. 21).

Ze verklaarden eveneens waarom ze zo lang gewacht hebben om te vertrekken.

Eenzijds verklaarde tweede verzoekster dat ze nergens anders heen wouden, omdat ze in de bergen tenminste geholpen werden door de aanwezige organisaties (CGVS II, p. 16). Dit heeft dan ook te maken met het feit dat het voor verzoekers eenvoudigweg niet veilig genoeg was in de regio om te vertrekken (CGVS I, p. 25).

Anderzijds is het uiteindelijk tweede verzoekster geweest die op het vertrek heeft aangedrongen (CGVS I, p. 24-25)

Objectieve landeninformatie bevestigt trouwens dat velen er bewust voor kiezen om in tenten op de 'verlaten' Sinjar berg te blijven, ook al is Daesh al lang verdreven. Dit blijkt vooreerst uit het feit dat er nog steeds meer dan 2.000 mensen verblijven op dit moment (zie eerder). De reden hiervoor is eenvoudigweg te verklaren door het feit dat de mensen die er nu nog wonen en, zoals verzoekers, zelfs nadat Daesh verslagen was, er een soort relatieve veiligheid en rust gevonden hebben – zoals verzoekers ook verklaarden. Een rapport van een organisatie van de Verenigde Naties bevestigt ook dat vele intern ontheemden er bewust voor kiezen om in de kampen te blijven, omdat ze weten wat ze er mogen verwachten van de omstandigheden en omdat ze van daaruit steeds de mogelijkheid hebben om door te reizen naar Europa. Diezelfde bron bevestigt dat het district Sinjar gekenmerkt wordt door de laagste terugkeercijfers van heel Irak:

[citaten uit Rudaw, Years after ISIS genociede, fearful Yezidis remain on Mount Shingal, 9 juni 2019 en UN Habitat, Sinjar Urban Profile, 2019]

Zelfs uit een door verwerende partij zelf gebruikte bron blijkt dat er nog steeds veel Yezidi verblijven in het Sardashti vluchtelingenkamp:

[citaat uit UNDP, Six years after Sinjar massacre, support is vital for returning Yazidis, 3 augustus 2020]

Waarom het geen steek houdt, volgens verwerende partij, dat verzoekers er dus voor kozen om gedurende een lange periode te blijven in de bergen, berust gezien de redenen hiervoor op een wel zeer subjectief waardeoordeel, te meer nu blijkt dat verzoekers er verre van als laatste vertrokken zijn en er vandaag nog steeds vele gezinnen wonen.

Dat het bovendien een absurditeit zou zijn, dat de oom van eerste verzoeker, als rijke man, er "vrijwillig voor gekozen heeft om jaren aan een stuk in een tent op een verlaten berg te leven", moet eveneens sterk genuanceerd worden in het licht van verzoekers' verklaringen over die oom.

Eerste verzoeker verklaarde dan wel dat zijn oom inderdaad 'rijk' zou zijn (CGVS I, p. 21), wat echter in de context van zijn andere verklaringen moet gelezen worden. Verzoeker verklaarde namelijk eenvoudigweg dat zijn oom veel gronden had (CGVS I, p. 21) en dat het niets betekent dat je veel geld zou hebben, als je geen plek of voorzieningen hebt om het te besteden (CGVS I, p. 26).

Dit argument van verwerende partij verklaart dan ook niet afdoende waarom er aan hun relaas geen geloof gehecht kan worden, noch waarom het een absurditeit is, die simpelweg op niets slaat, dat mensen ervoor kiezen om relatieve rust en veiligheid op te zoeken in de meer algemene context van de gebeurtenissen in die jaren in Irak."

De verzoekende partijen merken tot slot op dat het motief van de bestreden beslissingen dat het bevreemdend is dat de door hen voorgelegde identiteitsstukken nog in zo'n goede staat zijn "louter speculatief en subjectief is, zonder rekening te houden met, alweer, de algemene context". Zij menen dat goed kan worden aangenomen dat deze identiteitsstukken jarenlang onaangeroerd bij hun spullen hebben gelegen, aangezien volgens hen niet ingezien kan worden waarom er in het vluchtelingenkamp identiteitscontroles zouden plaatsgevonden hebben. Zij stellen hun documenten eenvoudigweg jarenlang niet te hebben gebruikt omdat ze deze niet nodig hadden.

De verzoekende partijen besluiten dat zij wel degelijk een algemeen geloofwaardig beeld hebben geschetst van hun vertrek naar, hun verblijf in en hun vertrek uit het vluchtelingenkamp Sardashti op de hoogvlakte van de Sinjar-berg. Zij menen dat de adjunct-commissaris-generaal hun verzoeken om internationale bescherming niet of onvoldoende beoordeeld heeft overeenkomstig de bepalingen vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, volgens de welke het verplicht is het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te beoordelen en daarbij rekening te houden met onder andere de door

de verzoeker afgelegde verklaringen en zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd.

Wat de afzonderlijke vluchtmotieven van verzoekster betreft, wenst zij te volharden in haar verklaringen hierover.

De verzoekende partijen besluiten de uiteenzetting van hun enig middel als volgt:

“Op basis van bovenstaande elementen menen verzoekers in ieder geval dat zij voldoende geloofwaardige elementen hebben aangeleverd die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of op een reëel risico op ernstige schade die de toekenning van de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 Vreemdelingenwet, respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, rechtvaardigen. Verzoekers menen dat zij hoe dan ook in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar hun regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.”

2.1.2. Als bijlage aan hun verzoekschrift voegen de verzoekende partijen enkele kaarten en satellietbeelden van de berg Sinjar met aanduiding van de plaatsen Kalkan en Karsi (stukken 3-5).

2.2. Nieuwe elementen

De verzoekende partijen leggen ter terechtzitting van 17 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij een fotokopie voegen van een kaart van UNHCR, waarvan zij het origineel ter terechtzitting tonen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar hij niet de waarheid heeft verteld over waar en onder welke omstandigheden hij voor zijn komst naar België heeft verbleven en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, in weerwil van de plicht tot medewerking die op zijn schouders rust, nu (i) hij en zijn vrouw, verzoekster *in casu*, tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over waar zij precies woonden in de bergen, (ii) zijn verklaringen aangaande zijn jarenlang verblijf op de berg van Sinjar niet alleen beknopt en vaag bleken

te zijn, het merendeel van zijn verklaringen ook nog eens flagrant onjuist bleek te zijn, (iii) hij voorts niet bleek te weten vanwaar de overige vluchtelingen op de Sinjar-berg afkomstig waren, (iv) zijn verklaringen en die van verzoekster over de periode dat zin op de Sinjar-berg verbleven gekenmerkt worden door een opvallend gebrek aan doorleefdheid, (v) het feit dat hij analfabeet is, moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren en last heeft van geheugenproblemen voorgaande vaststellingen geenszins kan verschonen, (vi) zijn beweerde jarenlange verblijf nog verder onderuit wordt gehaald door zijn verklaringen over de manier waarop hij en verzoekster dan uiteindelijk wel zijn kunnen vertrekken, en (vii) het bevreemdend is dat zijn Iraakse identiteitskaart en de identiteitskaarten van verzoekster en hun kinderen, na meerdere jaren overleefd te hebben in een – zoals door hem geschetst – erbarmelijke levenssituatie, voorgelegd kunnen worden in zo een vlekkeloze staat, omdat (B) er in zijn hoofde niet kan besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aangezien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) door zijn gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft en hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt, en omdat (C) de door hem voorgelegde stukken geen ander licht vermogen te werpen op het voorgaande, nu de voorgelegde identiteitsstukken vervalsingen bleken te zijn waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend en deze stukken zich niet uitspreken over de feiten die hij in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan hij het land beweerde te hebben verlaten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij zich hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, met name hun vlucht uit Qabusiye omwille van de inval van IS en daaropvolgend verblijf van vier jaar in de bergen van Sinjar, doch in hoofde van verzoeker besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen enkel geloof kon worden gehecht aan hun beweerde jarenlange verblijf in de bergen van Sinjar, en aangezien zij zich, wat deze feiten betreft, aansluit bij wat verzoeker verklaarde en uit hun verklaringen nergens blijkt dat zij sinds hun vlucht uit Qabusiye en tot hun aankomst in België niet de hele periode samen zijn geweest, ook in haar hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming temeer daar evenmin kan worden aangenomen dat zij van 2014 tot 2018 in de bergen van Sinjar heeft verbleven, waarbij wordt verwezen naar de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing, omdat (B) bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen die zij tijdens haar ongeloofwaardig bevonden verblijf van 2014 tot 2018 op de Sinjar-berg zou hebben gekend met haar neef en de ongeloofwaardigheid van deze problemen eens te meer blijkt uit (i) tegenstrijdigheden tussen haar eerste en tweede persoonlijk onderhoud, (ii) de vaststelling dat zij, wanneer zij voor een tweede keer opgeroepen werd bij het CGVS, in het begin van het interview niet goed bleek te weten waar de *protection officer* op doelde wanneer er gevraagd werd naar de problemen met haar neef, (iii) het feit dat bovendien iedereen op de hoogte zou zijn van wat er gebeurd was met uitzondering van verzoeker en dit voor meerdere maanden, zelfs toen zij nog woonachtig waren in de bergen, wat eens zo bevreemdend is, en (iv) het feit dat zij verder nooit geprobeerd heeft om nog enige informatie aangaande de verdere evolutie van de hele bloedwraak-kwestie te verkrijgen, omdat (C) er in haar hoofde niet kan besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aangezien het CGVS door haar gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over waar zij voor haar aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft en zij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt, en omdat (D) de door haar voorgelegde stukken geen ander licht vermogen te werpen op het voorgaande, nu de voorgelegde identiteitsstukken vervalsingen bleken te zijn waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend en deze stukken zich niet uitspreken over de feiten die zij in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan zij het land beweerde te hebben verlaten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn uit het dorp Qabusiye, gelegen in het district Sinjar van de Iraakse provincie Nineveh en er op 3 augustus 2014 samen met hun twee kinderen te zijn vertrokken omdat Islamitische Staat (hierna: IS) aan het oprukken was richting Sinjar. De verzoekende partijen zouden net zoals de andere inwoners van de regio naar de berg van Sinjar gevlucht zijn en er uiteindelijk zo'n vijf jaar gebleven zijn. Nadat IS uit de regio verdreven was zouden de verzoekende partijen niet naar hun dorp zijn willen terugkeren uit vrees voor Hashd al-Shaabi, dat er de macht zou hebben overgenomen. Verzoekster voert daarnaast aan dat zij van 2017 tot 2018 op de berg werd lastiggevallen door een neef met wie zij in het verleden nog een relatie zou hebben gehad en die er ook verbleef met zijn gezin. Deze neef zou herhaaldelijk verzoeksters tent zijn binnengedrongen toen verzoeker er niet was en met haar fysiek contact hebben gezocht. Dit zou de echtgenote van deze neef niet ontgaan zijn en zij zou verzoeksters familie hierover hebben ingelicht, waarop er een familievete zou zijn ontstaan. Verzoeksters broer zou ermee bedreigd hebben verzoekster te vermoorden indien haar neef en diens echtgenote als gevolg van deze kwestie zouden scheiden. Omwille van de uitzichtloze situatie zouden de verzoekende partijen in 2018 besloten hebben hun land van herkomst te verlaten. Zij zouden met hun twee kinderen vanop de berg van Sinjar via Syrië naar Turkije zijn gereisd en vervolgens twee jaar in Istanboel hebben verbleven alvorens verder te reizen naar Europa.

Ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming legden de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure hun identiteitskaarten en de identiteitskaarten van hun kinderen, de geboorteakte van één van hun kinderen en een psychologisch onderzoeksrapport van 12 juli 2021 betreffende verzoeker neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, 'Documenten').

De geboorteakte staft de geboorte van hun zoontje op 20 juli 2021, een gegeven dat niet wordt betwist maar geen uitstaans heeft met de feiten die de verzoekende partijen aanvoeren ter staving van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van hun land van herkomst.

Uit het psychologisch rapport kan worden afgeleid dat verzoeker gedurende de observatieperiode van maart tot juli 2021 met psychologische problemen kampte. In het rapport kan worden gelezen dat verzoeker ten aanzien van de psycholoog heeft aangegeven last te hebben van een zwaar schuldgevoel omwille van de onzekerheid van zijn situatie, die hem niet zou toelaten zijn kinderen een goede toekomst te verzekeren. Dit schuldgevoel wordt in het rapport gelinkt aan eigen ervaringen in het verleden, meer bepaald de kindermishandeling waarvan verzoeker in zijn jeugd het slachtoffer zou zijn geweest en die volgens hem sporen heeft nagelaten op psychisch en fysiek niveau. Verzoekers psychische kwetsbaarheid lijkt volgens het rapport te zijn verergerd door de oorlogsomstandigheden die hij zou hebben doorgemaakt. Verzoeker verklaarde het gevoel te hebben dat hij de luchtaanvallen op zijn dorp van herkomst herbeleeft wanneer hij het geluid van een vliegtuig hoort. Nog daargelaten het feit dat voorgaande analyse van de gebeurtenissen en ervaringen die aan verzoekers psychologische problemen ten grondslag liggen uitsluitend op zijn eigen verklaringen blijkt te zijn gebaseerd, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker zijn land van herkomst verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een geprononceerde vrees voor vervolging.

De adjunct-commissaris-generaal is in de bestreden beslissingen van oordeel dat de neergelegde identiteitskaarten vervalsingen zijn, doch dit wordt geenszins aangetoond. De adjunct-commissaris-generaal meent dit klaarblijkelijk af te leiden uit de "*fysiek perfecte staat*" waarin deze identiteitskaarten werden neergelegd, wat volgens hem mag verbazen, aangezien de verzoekende partijen deze kaarten reeds meehadden op hun vlucht uit Qabusiye en vervolgens bij zich gehouden hebben gedurende hun jarenlange verblijf in erbarmelijke omstandigheden op de berg Sinjar alvorens ermee naar Europa te komen. Echter blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen dat de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hecht aan het verblijf van verzoekende partijen gedurende meerdere jaren op de berg Sinjar, zodat het argument dat de neergelegde identiteitskaarten in te goede staat zijn om al die tijd door de

verzoekende partijen in de door hen geschetste omstandigheden te zijn bijgehouden niet dienstig is om de authenticiteit ervan te betwisten. In de redenering van de adjunct-commissaris-generaal hebben de verzoekende partijen immers de laatste jaren voor hun komst naar Europa in werkelijkheid op een andere plaats en in andere omstandigheden doorgebracht dan zij voorhouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt bovendien op dat uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de dossierbehandelaar een verificatie van de identiteitskaarten van de verzoekende partijen en hun kinderen heeft aangevraagd en dat de politie geen anomalieën heeft kunnen vaststellen, noch dat de kaartnummers gesignaleerd staan als gestolen of verloren in de gegevensbanken van de politiediensten (AD, stuk 8, 'Documenten', enveloppe CGVS, aanvraag: verificatie identiteitsdocumenten en politieverlagen). In het administratief dossier blijkt verder geen informatie aanwezig te zijn die afbreuk vermag te doen aan de authenticiteit van de neergelegde identiteitskaarten. Waar het CGVS niet moet aantonen dat de stukken waarop de verzoeker om internationale bescherming zich beroept vals of vervalst zijn om ze te verwerpen doch ermee kan volstaan duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, is de Raad van oordeel dat *in casu* de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen geen afdoende motieven aanhaalt om de neergelegde identiteitskaarten elke bewijswaarde te ontzeggen wat betreft de identiteit en herkomst van de verzoekende partijen. In dit verband dient erop te worden gewezen dat de Iraakse nationaliteit van de verzoekende partijen en hun herkomst uit het dorp Qabusiye gelegen in het district Sinjar van de provincie Nineveh door de adjunct-commissaris-generaal niet worden betwist. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhoud informatie hebben gegeven over hun dorp van herkomst en de ruimere omgeving die door de adjunct-commissaris-generaal niet wordt weerlegd (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9-12 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 10-11). Gelet op deze verklaringen, samen gelezen met de neergelegde identiteitskaarten, waarvan de authenticiteit niet op dienstige wijze wordt betwist, hebben de verzoekende partijen naar het oordeel van de Raad hun herkomst uit Qabusiye voldoende aannemelijk gemaakt.

De adjunct-commissaris-generaal dient evenwel te worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen vaststelt dat de neergelegde identiteitskaarten geen licht werpen op de feiten die de verzoekende partijen in Irak zouden hebben meegemaakt en omwille waarvan zij beweren hun land van herkomst te hebben verlaten. Deze documenten blijken te zijn uitgegeven op 14 oktober 2013 en kunnen derhalve niet staven dat de verzoekende partijen hun dorp in 2014 hebben verlaten uit vrees voor IS en gedurende meerdere jaren in de bergen van Sinjar hebben verbleven alvorens hun land van herkomst in 2018 te verlaten.

Wanneer, zoals *in casu*, de door de verzoeker om internationale bescherming neergelegde documenten niet volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas zonder meer geloofwaardig te bevinden, dient te worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel dat de verzoekende partijen niet de waarheid hebben verteld over waar en onder welke omstandigheden zij voor hun komst naar België verbleven hebben, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hen rust.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de eerste bestreden beslissing onder meer op dat de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over waar zij precies woonden in de bergen en licht dit in hoofde van verzoeker toe als volgt:

“Zo verklaarde u gewoond te hebben in het dorp ‘Sardashti’, helemaal bovenaan de berg (CGVS, p. 16). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat jullie in ‘Kerse’ woonde. Bovendien bleek uw vrouw over de naam van het dorp niet zeker te zijn (CGVS vrouw, p. 14). Dat jullie niet in staat bleken op een éénduidige manier aan te geven waar jullie precies gedurende vijf jaar lang verbleven hebben, is volstrekt ongeloofwaardig ingeval van een waarachtig relaas.”

De Raad merkt samen met de verzoekende partijen in hun verzoekschrift op dat zowel verzoeker als verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud gevraagd werd om wat dorpen op de Sinjar-berg te noemen en dat beiden dezelfde twee dorpen, “*Kulka en Kerse*” noemden, waarna verzoeker gevraagd werd waar hij woonde en verzoekster gevraagd werd in welk van de twee door haar genoemde dorpen zij en verzoeker woonden (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 16 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 14). Waar

verzoeker antwoordde dat hij in “*Serdesjte*” woonde en dit op de top van de berg gelegen was, blijkt niet uit zijn verklaringen dat hij dit benoemd heeft als ‘dorp’, zoals de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen stelt. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en deze waarnaar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen blijkt dat ‘Sardashti’ de naam is van een vluchtelingenkamp, of eerder een verzameling van niet-officiële kampementen, gelegen op de top van de berg Sinjar (zie Rudaw, *Years after ISIS genocide, fearful Yazidis remain on Mount Shingal*, 9 juni 2019). Als dusdanig kan Sardashti niet als ‘dorp’ worden aangemerkt, in tegenstelling tot de plaatsten Karsi en Kalkan of Kulkan, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde kaarten en satellietbeelden die geografische gegevens over deze dorpen en hun ligging bevatten (stukkenbundel verzoekschrift, stukken 3-5). Uit de ligging van Karsi ten opzichte van de bergkam en de hoogtelijnen die op de kaarten staan aangeduid kan worden afgeleid dat dit dorp hoger in de bergen gelegen is dan de andere weergegeven dorpen, zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift terecht opmerken. De verzoekende partijen wijzen er tevens terecht op dat verzoekster net zoals verzoeker verklaard heeft dat zij op de vlucht voor IS tot aan de top van de berg reden (AD, stuk 6, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 13). In acht genomen dat verzoekster gevraagd werd in welk van de door haar genoemde dorpen zij en verzoeker woonden en dat Sardashti blijkens de beschikbare informatie een los gedefinieerd collectief van tentenkampen is dat bovendien niet op voormelde kaarten en satellietbeelden staat aangeduid, kan de Raad in het licht van voorgaande vaststellingen aannemen dat verzoekster haar woonplaats in de bergen desgevraagd identificeert met het dorp Karsi. In elk geval blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster niet zeker was van haar antwoord en dat de *protection officer* niet heeft doorgevraagd teneinde hierover meer duidelijkheid te verkrijgen.

De adjunct-commissaris-generaal merkt in de eerste bestreden beslissing verder op dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde met een 5000-tal andere mensen vastgezet te hebben op de berg van Sinjar, er volgens de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier een 50000-tal mensen naar de berg waren gevlucht.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker de vraag werd gesteld met hoeveel Koerden zij op de berg zaten, en dat hoewel verzoeker Yazidi’s als Koerden blijkt te beschouwen, nergens uit de beschikbare info kan blijken dat alle mensen die op 3 augustus 2014 naar de berg(en) gevlucht zijn, zich op de top van de berg gevestigd hebben in wat zou uitgroeien tot het Sardashti-kamp (AD, stuk 6, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 16). De adjunct-commissaris-generaal licht niet toe waarom van de verzoekende partijen, van wie niet wordt betwist dat zij ongeletterd en ongeschoold zijn, kan worden verwacht dat zij kennis hebben van het totaal aantal mensen dat naar de bergen gevlucht is. Volgens informatie die door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift wordt aangehaald, is de bergketen die de Sinjar-bergen vormt honderd kilometer lang en ligt het hoogste segment ervan, dat zo’n 75 kilometer beloopt, in Nineveh (Wikipedia-artikel ‘Sinjar Mountains’). De Raad kan in het licht van de beschikbare informatie aannemen dat verzoeker een inschatting heeft gemaakt op basis van de mensen die hij rondom zich zag op de plaats waar hij verbleef en vindt in zijn verklaringen over het aantal aanwezigen geen grond voor de conclusie dat aan zijn voorgehouden verblijf in de bergen van Sinjar geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris-generaal is in de eerste bestreden beslissing voorts van oordeel dat verzoeker niet bleek te weten vanwaar de overige vluchtelingen op de Sinjar-berg afkomstig waren en motiveert dienaangaand als volgt in hoofde van verzoeker:

“Wanneer u gevraagd werd van welke dorpen de andere mensen op de berg afkomstig kwamen, antwoordde u compleet naast de kwestie door twee Yazidi-kasten op te noemen. U nogmaals uitdrukkelijk gevraagd van welke dorpen de meeste mensen kwamen, kon u geen enkel dorp opnoemen, dit volgens u omdat het er te veel waren (CGVS, p. 20). Dit is niet ernstig. Juist gezien het er, naar u beweert, zoveel waren, kan net wel verondersteld worden dat u er toch een paar bij naam zou kunnen noemen. Uw onwetendheid is tekenend in uw verklaringen en zet uw waarachtigheid verder op de helling.”

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker volgens de eerste bestreden beslissing gevraagd werd “van welke dorpen de andere mensen op de berg afkomstig waren”, de initiële vraagstelling blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud luidde: “Was er op de berg een meerderheid van mensen aanwezig uit een bepaald dorp?” (AD, stuk 6, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 20). Waar de adjunct-commissaris-generaal erop wijst dat verzoeker, na eerst naast de kwestie te hebben geantwoord dat de meeste mensen tot twee Yazidi-kasten behoorden, er geen enkel kon opnoemen omdat het er volgens hem te veel waren, merken de verzoekende partijen in hun verzoekschrift terecht op dat verzoeker louter verklaard heeft dat er mensen van alle dorpen aanwezig

waren (*Ibid.*, p. 20). In het administratief dossier is geen informatie terug te vinden waaruit blijkt dat de meerderheid van de mensen die gevlucht waren naar de bergen van Sinjar uit één bepaald dorp dan wel bepaalde dorpen afkomstig waren. De verzoekende partijen wijzen er verder terecht op dat de *protection officer* hierover niet heeft doorgevraagd en dat verzoeker eerder in zijn persoonlijk onderhoud een opsomming heeft gegeven van de omliggende dorpen (*Ibid.*, p. 11). Gelet op voorgaande vaststellingen, kon de adjunct-commissaris-generaal uit verzoekers verklaringen niet op goede gronden afleiden dat hij niet wist vanwaar de overige vluchtelingen op de Sinjar-berg afkomstig waren en kan dit motief derhalve niet weerhouden worden om aan verzoekers aanwezigheid aldaar geen enkel geloof te hechten.

Nog volgens de adjunct-commissaris-generaal worden de verklaringen van de verzoekende partijen over de periode waarin zij met hun gezin op de Sinjar-berg verbleven gekenmerkt door “*een opvallend gebrek aan doorleefdheid*”, wat in de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker wordt toegelicht als volgt:

“U gevraagd hoe u de periode op de berg gespendeerd had verklaarde u simpelweg vijf jaar niets gedaan te hebben. Wanneer gepoogd werd om meer details en anekdotes los te krijgen over uw beleving van de verschillende jaren dat u vastzat op de berg, kwam u niet verder dan: “wij deden niets. Wij aten en sliepen” (CGVS p. 21). Ook wanneer er geprobeerd werd om een beeld te krijgen van uw kinderen hun dagelijkse dag-invulling kwam u niet verder dan te zeggen dat ook zij niets deden en dat zij soms spelletjes speelden (CGVS, p. 21). Wanneer uw vrouw gevraagd werd hoe jullie deze jaren geleefd hebben op de bergen antwoordde zij “er waren tenten” (CGVS vrouw, p. 15). U verklaarde dat sommigen geld hadden om behoeftigheden te gaan kopen, wanneer u gevraagd werd waar iemand iets kon gaan kopen zei u het niet te weten (CGVS, p. 19). Zelfs indien er rekening wordt gehouden met het beweerde lage opleidingsniveau van u en uw vrouw, mag nog steeds redelijkerwijs verwacht worden van mensen die zulke langdurige traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt zoals u beweert te hebben meegemaakt, een iets meer doorleefd en gedetailleerd beeld kunnen schetsen van hun ervaringen. Bijgevolg bevestigt het gebrek aan doorleefdheid in uw verklaringen nog maar eens uw gebrek aan geloofwaardigheid.”

De Raad dient in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast te stellen dat de hierboven aangehaalde verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier en door de verzoekende partijen op zich niet worden betwist, eerder vaag en weinig doorleefd voorkomen, doch meent dat de adjunct-commissaris-generaal nagelaten heeft om in zijn beoordeling andere relevante verklaringen en elementen te betrekken. Zo merken de verzoekende partijen in hun verzoekschrift vooreerst terecht op dat hun verklaringen over hun vlucht naar de bergen in 2014 en de omstandigheden daarvan onderling overeenstemmend zijn. De Raad merkt op dat zowel verzoeker als verzoekster hebben aangegeven dat zij door de stad Sinjar reden op weg naar de bergen. De verzoekende partijen hebben verder aangegeven dat er pas na een paar dagen hulp kwam, toen helikopters voedselpakketten dropten die door leden van de Peshmerga, PKK en Asayish onder de mensen werden verdeeld. Verzoeker situeerde deze eerste voedselhulp twee à drie dagen na hun aankomst op de berg, wat overeenstemt met informatie aanwezig in het administratief dossier waarin kan worden gelezen dat op 5 augustus 2014 Iraakse militaire helikopters voedsel en water zouden hebben gedropt in de bergen (AD, stuk 9, ‘Landeninformatie’, nr. 4, Wikipedia-artikel ‘Sinjar massacre’). Zowel verzoeker en verzoekster hebben verder aangegeven dat ze later hulp kregen van de VN en van Japanse en Amerikaanse organisaties. Verzoeker preciseerde dat alle steun op het terrein verdeeld werd onder de naam Barzani vzw. Het administratief dossier bevat geen informatie die toelaat de correctheid van deze gedetailleerde verklaringen na te gaan. Voorts kunnen de verzoekende partijen worden bijgetreden dat zij een aantal overeenstemmende details hebben gegeven met betrekking tot hun verblijf in het kamp die zicht bieden op hun levenswijze. Zo maakten beiden melding van de aanwezigheid van een waterbron en gaven zij eensluidend aan dat ze zich wassen met koud water dat ze soms probeerden op te warmen boven een vuur, dat zij zelf een toilet maakten dat zij afschermden met een deken en dat zij voor medische verzorging terecht konden bij een vrouw afkomstig van Rojava, G. genaamd. Tevens gaven zowel verzoeker als verzoekster aan dat sommige mensen later naar Sinoen gingen om eten te kopen, maar dat zij dit zelf niet deden (AD, stuk 6, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13-15, 19, 22 en 26 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 12-15). Het geheel van voorgaande vaststellingen in acht genomen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen met betrekking tot meerdere aspecten van hun voorgehouden vlucht naar en verblijf in de bergen van Sinjar overeenstemmende en gedetailleerde informatie hebben gegeven die aannemelijk voorkomt en door de adjunct-commissaris-generaal niet wordt betwist. Waar enerzijds met de adjunct-commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat de verzoekende partijen bijzonder summiere en vage verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun dagdagelijkse bezigheden op de Sinjar-berg, is het de Raad anderzijds niet duidelijk in welke mate van de verzoekende partijen, die verklaren ongeschoold en ongeletterd te zijn, kan worden verwacht dat zij in de door hen geschetste erbarmelijke leefomstandigheden noemenswaardige activiteiten zouden

uitoefenen naast deze die erop gericht zijn in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, zodat dit element naar het oordeel van de Raad niet doorslaggevend is.

De Raad besluit dat de hoger aangehaalde motieven van de eerste bestreden beslissing, die integraal hernomen worden in de tweede bestreden beslissing, niet volstaan om te oordelen dat de verzoekende partijen hun vlucht naar en aanwezigheid in de bergen van Sinjar gedurende minstens enige tijd in het geheel niet aannemelijk maken.

Waar op basis van de door de verzoekende partijen afgelegde verklaringen kan worden aangenomen dat zij hun dorp van herkomst in augustus 2014 in de toenmalige veiligheidscontext verlaten hebben, naar de bergen van Sinjar gevlucht zijn en daar enige tijd verbleven hebben, maken zij evenwel niet aannemelijk dat zij daar tot aan hun voorgehouden vertrek uit hun land van herkomst in 2018 gebleven zijn en niet eerder de kans hebben gehad om er te vertrekken.

Verzoeker verklaarde dat hij en verzoekster al van het eerste jaar dat ze in de bergen verbleven naar Europa wilden komen maar dat er geen veilige weg was (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 20, 25). Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt evenwel dat reeds enkele dagen na de massale toestroom van vluchtelingen op de Sinjar-berg een veiligheidskorridor werd gecreëerd door de Peshmerga en YPG waarlangs op de eerste dag tienduizend mensen van de berg zouden zijn geëvacueerd naar Syrië en dat op die manier uiteindelijk zo'n 35 000 mensen van de berg konden komen (AD, stuk 9, 'Landeninformatie', nr. 4, Wikipedia-artikel 'Sinjar massacre'). Dat geen van beide verzoekende partijen weet blijkt te hebben van deze reddingsactie nauwelijks enkele dagen na hun vlucht naar de bergen, is hoegenaamd niet aannemelijk, te meer daar uit hun verklaringen blijkt dat zij ter plekke geholpen werden door de PKK en de Peshmerga, die naast hen verbleven en hen informeerden over wijzigingen in de veiligheidssituatie in de regio (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 14, 15 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15, 16, 21, 22). IS zou er volgens dezelfde informatie op 21 oktober 2014 in geslaagd zijn gebied ten noorden van de bergen in te nemen en zo de vluchtroute naar de Koerdische gebieden af te snijden, maar in december 2014 zouden de Peshmerga de bergketen terug hebben kunnen veroveren en na terugtrekking van de IS-strijders een landcorridor hebben geopend waarlangs mensen konden worden geëvacueerd. Uit de informatie kan niet blijken dat de bestaande vluchtwegen vanuit de bergen opnieuw werden afgesloten in de periode tot aan de definitieve terugtrekking van IS uit de ruimere regio eind 2017. Gelet op deze informatie, kunnen de verzoekende partijen niet overtuigen van het feit dat het hen niet gelukt zou zijn om de berg eerder dan 2018 te verlaten en naar Europa te komen, hoewel zij dit naar eigen zeggen wel zouden hebben gewild. Het loutere feit dat op heden nog meer dan tweeduizend mensen in het vluchtelingenkamp van Sardashti verblijven en dat velen er bewust voor zouden kiezen om in tenten op de Sinjar-berg te blijven, ook al is IS al lang verdreven, kan niet verklaren waarom de verzoekende partijen er zoveel jaren gebleven zijn. De verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat zij hun auto en juwelen hebben moeten verkopen om te kunnen vertrekken, maar geven toe dat zij daarbij hulp hebben gekregen van een oom van verzoeker. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn oom de reissom aan hen geleend heeft en dat hij hun auto pas later, in 2019 of 2020, heeft verkocht om uit de opbrengst (een deel van) de geleende som te recupereren (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 20-21). Daargelaten de redenen waarom verzoekers oom, ondanks zijn goede financiële situatie, in 2018 nog op de berg zou hebben gewoond, had hij klaarblijkelijk de wil en de middelen om de verzoekende partijen te helpen vertrekken en naar Europa reizen en vormde hun eigen financiële situatie daartoe dus geen ernstige belemmering.

Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen een kaart van UNHCR voor die, zo verklaren zij, alle inwoners van het kamp kregen en waarmee zij voedsel konden krijgen. Hun advocaat wijst erop dat deze kaart een nummer en een barcode heeft. De Raad merkt op dat deze kaart geen gegevens bevat die hem toelaten vast te stellen dat de verzoekende partijen hier daadwerkelijk gebruik van hebben gemaakt op de plaats en in de omstandigheden die zij voorhouden. Daarbij dient te worden herhaald dat op zich niet wordt betwist dat de verzoekende partijen in 2014 hun toevlucht hebben genomen tot de bergen van Sinjar en daar tijdelijk hulp hebben gekregen van internationale organisaties. De kaart die zij ter terechtzitting voorleggen werpt geen ander licht op de vaststelling dat zij niet aannemelijk maken tot aan hun voorgehouden vertrek uit Irak in 2018 in de door hen geschetste omstandigheden in de bergen van Sinjar te hebben verbleven.

De verzoekende partijen maken verder niet aannemelijk dat zij bij hun voorgehouden vertrek in 2018 geen afscheid namen van de familieleden van verzoekster met wie zij gedurende vijf jaar op de berg van Sinjar

zouden hebben verbleven en dat zij thans geen contact meer met hen hebben en niet weten waar zij op dit moment verblijven (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8-9, 28 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 7-9).

Verzoekster beweert dat haar familieleden al in Irak niet meer met haar wilden spreken omdat zij, met uitzondering van haar moeder, haar verantwoordelijk zouden hebben gehouden voor de relatieproblemen die tussen haar neef en diens echtgenote zouden zijn ontstaan nadat deze neef toenadering zou hebben gezocht tot verzoekster tijdens haar verblijf in de bergen van Sinjar (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 5, 7). Aan deze problemen kan evenwel geen geloof worden gehecht, gelet op volgende pertinente motieven die dienaangaand in de tweede bestreden beslissing werden uiteengezet in hoofde van verzoekster:

"Ten eerste werden er tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud. Wanneer u tijdens het eerste onderhoud gevraagd werd wanneer de problemen met uw neef begonnen waren verklaarde u in 2018. U schatte dat het begon begin 2018 en dat hij in uw tent begon te kruipen en u begon aan te raken twee maanden voor uw definitief vertrek uit Irak, wat rond mei 2018 moet zijn (CGVS1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dit al gaande was van 2017, de bezoeken aan uw tent inclusief, en dat deze bleven doorgaan tot 2018 (CGVS2, p. 5). Wanneer u gevraagd werd of uw familie ooit omwille van deze kwestie naar uw neef gestapt is om iets te doen, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat er ruzie ontstaan was tussen uw broer en uw neef (CGVS1, p. 4). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw familie uw neef hierover nooit heeft aangesproken (CGVS2, p. 8). Bovenstaande tegenstrijdigheden bevestigen verder de vaststelling dat aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht.

Ook bij volgende kunnen menig vraagtekens geplaatst worden. Wanneer u voor een tweede keer opgeroepen werd bij het CGVS bleek u in het begin van het interview niet goed te weten waar de protection officer op doelde wanneer er gevraagd werd naar de problemen met uw neef. Op de vraag of u nog eens de situatie met uw neef kan schetsen begon u over jullie vlucht voor Daesh in 2014. Wanneer herhaald werd dat er tijdens uw tweede onderhoud enkel gesproken zou worden over de problemen met uw neef en niet over Daesh vroeg u of u moest vertellen over wat er na de komst van Daesh gebeurd is. U gewezen op het feit dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zaken aangehaald had die u had meegemeekt met uw neef verklaarde u dat uw neef u geholpen had, dat hij en zijn vrouw en uw broer op de berg aanwezig waren. Vervolgens verklaarde u simpelweg "en daarna zijn wij vertrokken uit Irak". U voor een laatste keer gevraagd of er dan iets gebeurd was met uw neef verklaarde u helemaal geen idee te hebben en u wees erop dat u met niemand uit Irak nog contact heeft. U dan nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u op de berg iets had meegemaakt met uw neef antwoordde u "Bedoelt u mijn neef?" waarna u pas na bevestiging eindelijk lijkt door te hebben wat de protection officer bedoelde (CGVS2, p. 3). Het heeft er aldus alle schijn van dat u uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud, wat betreft uw neef vergeten was. Dit is toch wel heel merkwaardig en wijst er nog maar eens op dat de door u aangehaalde problemen met uw neef niet waarachtig zijn. Immers, indien u daadwerkelijk door uw neef werd lastiggevallen en er sprake was van ongewenste intimiteiten die uiteindelijk leidden tot een bloedwraakkwestie kan toch in alle redelijkheid verondersteld worden dat u direct en vanaf het moment dat u werd gevraagd naar de problemen met uw neef zou weten waarover het ging. Dat u, zoals hierboven werd aangehaald, dan nota bene ook nog liet optekenen dat uw neef uw hulp haalt de waarachtigheid van uw verklaringen volledig onderuit.

Dat bovendien iedereen op de hoogte zou zijn van wat er gebeurd was, met uitzondering van uw man, en dit voor meerdere maanden zelfs toen jullie nog woonachtig waren in de bergen, is vorots een zo bevreemdend. Zo verklaarde u dat uw man hier nooit op de hoogte van werd gesteld omdat hij een simpel en aardige man is (CGVS2, p. 5), en dat alle gesprekken hieromtrent telkens plaatsvonden wanneer uw man niet aanwezig was. Hier kan maar weinig geloof aan gehecht worden zeker gezien u thans laat optekenen dat de hele kwestie ontaardde in bloedwraak. Bovendien verklaarden zowel u als uw man tijdens jullie persoonlijk onderhoud 'hele dagen lang niets te doen' tijdens jullie verblijf in bergen (CGVS1, p. 16 en CGVS man p. 21). U verklaarde overigens ook nog dat u de laatste maanden louter in uw tent gependend heeft en vroeg aan uw man om niet te wijken van uw zijde en bij u in de tent te blijven (CGVS1, p. 5). Hoe tegelijkertijd al deze discussies met uw familie en ruzies tussen jullie families konden plaatsvinden zonder dat uw echtgenoot hier ooit iets van zou vernomen hebben, kan dan ook geenszins worden ingezien (CGVS2, p. 9).

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat u verder nooit geprobeerd heeft om nog enige informatie aangaande de verdere evolutie van de hele bloedwraak-kwestie te verkrijgen. U verbrak elke vorm van contact met uw familie. Op deze manier bent u ook niet op de hoogte of uw broer en/of neef nog leven, of de scheiding tussen uw neef en zijn echtgenote al dan niet plaats gevonden heeft, noch kan u staven dat deze vermeende eerwraak bijgevolg nog steeds speelt dan wel of deze eventueel is opgelost (CGVS2, p. 9). Dit is geenszins ernstig. Uw nalatigheid u omtrent de eventuele evolutie van uw problemen

te informeren, raakt, gezien u beweert mede omwille van deze eerwraak uw land te hebben verlaten én er tot op heden niet te kunnen terugkeren, aan de kern van uw relaas en holt de waarachtigheid van uw relaas nog maar eens verder uit (CGVS1, p. 10)."

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift aangeeft te volharden in haar verklaringen inzake haar voorgehouden familiale problemen en dat zij zodoende de hoger aangehaalde motieven niet weerlegt of ontkracht. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat verzoekster zonder de toestemming van haar familie te vragen en zonder hen ook maar in te lichten zou zijn vertrokken (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 5). Indien verzoeker in het geheel niet op de hoogte zou zijn geweest van verzoeksters problemen met haar neef en de daaraan verbonden familievetete, zoals verzoekster voorhoudt, kan dit overigens voor hem geen belemmering zijn geweest om afscheid te nemen van haar familie. Hiermee geconfronteerd tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS repliceerde verzoekster dat de mensen niet zomaar durfden te vertrekken omdat ze bang waren om in de handen van Hashd al-Shaabi te vallen en beweert zij dat de smokkelaar hen zei dat ze het aan niemand mochten laten weten zodat ze niet door Hashd al-Shaabi zouden opgemerkt worden (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 8). Deze uitleg kan niet overtuigen, daar redelijkerwijze niet kan worden ingezien waarom de verzoekende partijen, die niet aangeven eerder door Hashd al-Shaabi te zijn geviseerd of vervolgd, zelfs hun eigen familie niet op de hoogte zouden brengen van hun vertrek. Dit klemt des te meer gelet op verzoekers verklaringen volgens de welke hij altijd een goede band heeft gehad met zijn schoonfamilie en zij hem enorm geholpen hebben (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Dat de verzoekende partijen niet in de negatieve aandacht van Hashd al-Shaabi stonden, mag overigens blijken uit het feit dat de verzoekende partijen op hun tocht van de bergen naar Syrië een controlepost van Hashd al-Shaabi dienden te passeren en daarbij niet werden tegengehouden of ondervraagd (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 25 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 17).

De verzoekende partijen kunnen verder niet overtuigen in zoverre zij voorhouden thans niet meer in staat te zijn hun familie in Irak te contacteren omdat de smokkelaar in Turkije hun telefoons zou hebben afgepakt en zij de telefoonnummers niet van buiten kennen. Nog daargelaten dat dit een blote bewering betreft die de verzoekende partijen op geen enkele wijze staven, blijkt niet dat zij pogingen ondernomen hebben om met hun (schoon)familie op een andere manier opnieuw in contact te komen. Hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij en verzoekster dan nooit meer contact gaan hebben met hun (schoon)familie, repliceerde verzoeker slechts: "*Hoe zouden we dat kunnen doen?*" (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9). Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker eerder in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde in Turkije nog telefonisch contact te hebben gehad met zijn oom, door wie hij zou zijn opgevoed en die eveneens in de bergen van Sinjar zou hebben verbleven, maar hem nu niet meer te kunnen contacteren omdat hij geen simkaart heeft en een oranje kaart nodig heeft om er een te kunnen kopen. Hem erop gewezen dat hij die oranje kaart normaal gezien toch heeft, bevestigde verzoeker dat dit nu het geval is, maar dat dit nog niet zo was bij zijn aankomst. Aldus repte verzoeker met geen woord over het feit dat zijn gsm met daarin de contactgegevens van zijn (schoon)familie zou zijn afgenomen door de smokkelaar in Turkije en dat hij hen om die reden niet meer kan contacteren (*Ibid.*, p. 6-7).

De Raad merkt nog op dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft niet te weten waar zijn schoonfamilie momenteel verblijft, hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat de ouders van verzoekster in Iraaks Koerdistan verblijven (AD, stuk 7, verklaring DVZ verzoeker, nr. 15a). Ook verzoekster verklaarde bij de DVZ dat haar ouders zich in Iraaks Koerdistan bevinden (AD, stuk 7, verklaring DVZ verzoekster, nr. 13A). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoekster dat zij in Istanboel nog contact had met haar zus en dat die haar toen wist te vertellen dat hun ouders de bergen van Sinjar inmiddels verlaten hadden en ergens naar "*het Noorden*" gingen. Zij bevestigt verder bij de DVZ te hebben verklaard dat ook haar broers en zussen zich thans in de KAR bevinden, maar gevraagd waar precies, dient zij het antwoord schuldig te blijven. Haar de vraag nogmaals gesteld, antwoordt zij dat haar broers, ouders en een van haar zussen zich in de bergen bevonden en dat haar andere zus in het dorp Baniya, gelegen in de KAR, was (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 7 juni 2021, p. 7, 9). Zodoende verwijst zij naar de situatie ten tijde van haar voorgehouden vertrek maar verduidelijkt zij haar

eerdere verklaringen, volgens de welke haar ouders, broers en zussen thans allemaal in de KAR verblijven, niet.

Waar op basis van de door de verzoekende partijen afgelegde verklaringen en de door hen neergelegde documenten kan worden aangenomen dat zij de Iraakse nationaliteit bezitten en oorspronkelijk afkomstig zijn uit het dorp Qabusiye, gelegen in het district Sinjar van de provincie Nineveh, dient gelet op hetgeen voorafgaat te worden besloten dat de verzoekende partijen in gebreke blijven de Raad zicht te bieden op een aantal essentiële aspecten van hun relaas daar zij geen geloofwaardige en coherente verklaringen hebben afgelegd over hun verblijfplaats(en) voorafgaand aan hun voorgehouden vertrek in 2018, hun familiale achtergrond en contacten in hun land van herkomst en de actuele verblijfssituatie van hun familie. Zodoende maken zij een correcte beoordeling van hun eventuele nood aan internationale bescherming, die dient te gebeuren met inachtneming van alle relevante elementen, onmogelijk en kan in hun hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Hun profiel van *“ongeschoolde, analfabete minderheidsbevolkingsgroep die halsoverkop is moeten vluchten na het oprukken van de nietsontziende veroveringen van Daesh”* kan de gedane vaststellingen niet verklaren of verschonen, nu deze vaststellingen betrekking hebben op hun persoonlijke leefwereld en ook van ongeletterde en ongeschoolde personen in de door de verzoekende partijen geschetste situatie redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze hierover coherente en aannemelijke verklaringen afleggen.

Waar de verzoekende partijen er in hun verzoekschrift op wijzen dat hun minderjarige kinderen een grote rol hebben gespeeld in hun beslissing hun land van herkomst te verlaten en *“een doorslaggevende reden voor het belang van een stabiele omgeving”* vormden, dient de vraag te worden gesteld waarom de verzoekende partijen dan niet veel eerder vertrokken zijn van op de berg van Sinjar, die gelet op hun verklaringen allerminst als een stabiele omgeving kan worden beschouwd.

De Raad merkt tot slot op dat de adjunct-commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing erkent dat uit het neergelegde psychologisch rapport blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS met psychologische problemen kampte, doch dienaangaand terecht als volgt motiveert: *“Echter, uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud kwam geenszins naar voor dat uw psy toestand dermate was waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang kwam. U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud wel éénmalig aan vergeetachtig te zijn (CGVS, p. 26) doch u bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud verder wel degelijk in staat hieraan deel te nemen en uw relaas uit de doeken te doen.*

U werd er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat u, indien u een vraag of de tolk niet begreep, dit gewoon kon aangeven. Ook werd u uitdrukkelijk meegedeeld dat u ten allen tijde, indien u hier nood aan had, om een extra pauze kon vragen (zie CGVS p. 2 en 3). Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud kwam op enig moment naar voor dat u, omwille van uw psychologisch problemen, de u gestelde vragen niet begreep dan wel niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. U haalde dit ook zelf op geen enkel moment aan tijdens uw persoonlijk onderhoud. De Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over elementen die hier kunnen op wijzen. Er werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk gepolst of u de tolk goed begreep én op het einde van het gehoor werd er nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u alles had kunnen vertellen alsook werd geverifieerd of u alle vragen en de tolk goed begrepen had. U antwoordde bevestigend (CGVS p. 3 en 27). (...).”

De verzoekende partijen betwisten deze pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier niet en doen er derhalve geen afbreuk aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partijen vastgesteld worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat de verzoekende partijen moedwillig leugenachtige verklaringen afleggen over en weigeren een zicht te bieden op hun verblijfplaats(en) in of buiten hun land

van herkomst vooraf aan hun voorgehouden vertrek in 2018, hun familiale achtergrond, de huidige verblijfplaatsen van hun familieleden en het contact met deze familieleden. Het is nochtans de taak van de verzoekende partijen om hun verzoeken om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) van de verzoekende partijen voor hun komst naar België, over hun reële familiale netwerk en situatie en over de vraag of zij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig zijn uit of kunnen verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partijen zelf menen dat zulk risico in hun hoofde niet aanwezig is.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen het door hun eigen toedoen onmogelijk om hun werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is hun verwijzing naar de (veiligheids)situatie in hun voorgehouden land en regio van herkomst verder niet dienstig en kunnen zij hiermee geenszins volstaan om in hun hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De verzoekende partijen dienen het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kunnen daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dienen tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en hun persoon en blijven hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud, en in het geval van verzoekster, twee persoonlijke onderhouds, kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Koermanji/Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan worden aangenomen dat *in casu* een beoordelingsfout werd gemaakt.

2.3.6. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT